

คำพิพากษาศาลฎีกา
คดีระหว่างพนักงาน
อัยการ กับ พุ้มลู่ กาทูสีห์
และ นภาพนธ์ กาทูสีห์

๒๕๐/๒๕๑๐

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับเพศ
ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๑๐

วิกิซอร์ซ
ห้องสมุดเสรี

๒๕๕๓ • 2010

เอกสารนี้ เก็บอยู่ใน วิกิซอร์ซ ห้องสมุดเสรี ซึ่งเป็นโครงการพี่น้องกับ วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี ทั้งสองเป็นโครงการของ มูลนิธิวิกิมีเดีย อันเป็นองค์กรไม่แสวงหาผลกำไร ตามรูปแบบของกฎหมายแห่งรัฐฟลอริดา สหรัฐอเมริกา (มาตรา ๕๐๑ (ค) (๓) แห่งประมวลรัษฎากรภายในสหรัฐอเมริกา)

เนื้อความในเอกสารนี้ คัดจาก “บุญร่วม เทียมจันทร์. (๒๕๒๙). *รวมคำพิพากษาศาลฎีกาคดีดัง*. กรุงเทพฯ : จงเจริญการพิมพ์. หน้า ๓๐๐-๓๐๖.” ซึ่งเป็นคำพิพากษาของศาลไทย และเป็นงานอันไม่มีลิขสิทธิ์ ตามมาตรา ๗ (๔) แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ ของประเทศไทย ความว่า “สิ่งต่อไปนี้ไม่ถือว่าเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้... (๔) คำพิพากษา คำสั่ง คำวินิจฉัย และรายงานของทางราชการ”

เอกสารนี้ ก็ไม่มีลิขสิทธิ์แต่อย่างใด เนื่องจาก วิกิซอร์ซ ได้แสดงเจตนามอบให้เป็นสาธารณสมบัติ สามารถนำไปใช้ได้โดยเสรี แม้จะเพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้าพาณิชย์ก็ตาม

The present document is kept in **Wikisource, the Free Library**, a sister project of **Wikipedia, the Free Encyclopedia**. Both are the projects of the **Wikimedia Foundation**, a non-profitable organ pursuant to the law of the state of Florida (section 501 (c) (3) of the US Internal Revenue Code).

The texts on the present document are from: “Bunruam Thiamchan. (1986). *Collection of Famous Judgments of the Supreme Court of Justice of Thailand*. Bangkok : Chong Charoen Printing House. pp. 300-306.” which, by reason of being a Thai judicial judgment, is a non-copyrighted work under section 7 (4) of Thailand's Copyright Act, BE 2537 (1994): “*The followings are not deemed as copyrighted work under this Act... (4) Judicial judgments, orders, decisions and official reports.*”

The present document is also a non-copyrighted work for the reason that it has been released by **Wikisource** to the public domain. It can be used freely, even for commercial purposes.

เอกสารนี้ ได้รับการออกแบบให้มีหน้าว่าง ในหน้าที่ ๒, ๔ และ ๑๑

The present document contains blank pages on: pages 2, 4 and 11.

<http://th.wikipedia.org/wiki/ฎ.250/2510>

<http://th.wikisource.org/wiki/ฎ.250/2510>

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๐/๒๕๑๐

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลฎีกา

วันที่ ๒๒ เดือนมีนาคม พุทธศักราช ๒๕๑๐

ความอาญา

ระหว่าง	พนักงานอัยการ กรมอัยการ	โจทก์
	นายพิมล กาศสิทธิ์ ที่ ๑	จำเลย
	นางนภาพันท์ กาศสิทธิ์ ที่ ๒	

เรื่อง ความผิดเกี่ยวกับเพศ

โจทก์ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ ๒๑ เดือนเมษายน พุทธศักราช ๒๕๐๙

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสองเป็นสามีภริยากัน ได้ร่วมกันกระทำความผิด โดยเมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๐๖ เวลากลางวันหลังเที่ยง ถึงวันที่ ๒๙ เวลากลางวันก่อนเที่ยงติดต่อกัน เพื่อสำเร็จความใคร่ของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๒ ได้เป็นธุระจัดหาใช้ขุบายหลอกหลวงนางสาวเพชร ทิวาพัฒน์ ผู้เสียหาย ซึ่งเป็นคนรับใช้ของจำเลยไป นวดจำเลยที่ ๑ แล้วจำเลยทั้งสองบังอาจข่มขืนใจและพุดให้ผู้เสียหายจับอวัยวะสืบพันธุ์จำเลยที่ ๑ รูดขึ้นลง ถ้าไม่ทำตาม ผู้เสียหายจะเป็นอันตรายถูกฆ่าให้ตาย ผู้เสียหายจึงยอมกระทำความผิดตามที่จำเลยทั้งสองบังคับ แล้วจำเลยทั้งสองใช้อำนาจด้วยกำลังกายทำอนาจารแก่ผู้เสียหาย โดยใช้มือจับนมผู้เสียหายอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ แล้วจำเลยที่ ๑ ได้ข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหาย โดยจำเลยทั้งสองใช้กำลังกายกอดปล้ำและกอดให้ผู้เสียหายนอนลง โดยมีจำเลยที่ ๒ ใช้กำลังกายเปลื้องเสื้อผ้าถุง และกางเกงในของผู้เสียหายออก และช่วยจับขุบายผู้เสียหายถ่างออกทั้งสองข้าง เพื่อให้จำเลยที่ ๑ เข้ากระทำความผิด จนจำเลยที่ ๑ ได้กระทำความผิด ผู้เสียหาย สำเร็จความใคร่รวมห้าครั้ง การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นการใช้กำลังประทุษร้ายผู้เสียหายให้อยู่

ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขึ้นได้ เหตุเกิดที่ตำบลปากคลอง อำเภอภาษีเจริญ จังหวัดธนบุรี^๑ ก่อนคดีนี้ จำเลยที่ ๑ เคยต้องคำพิพากษาฐานแจ้งความเท็จ ให้จำคุกหนึ่งเดือน ปรับสองร้อยบาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ ภายในหนึ่งปี ตามคดีแดงที่ ๒๓๘๘/๒๕๐๕ ของศาลแขวงธนบุรี จำเลยมากระทำความผิดคดีนี้ภายในหนึ่งปี ขอให้ลงโทษและบวกโทษที่รอไว้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๖^๒, ๒๗๘^๓, ๒๘๓^๔, ๓๐๙, ๙๐, ๙๑^๕, ๕๖^๖, ๕๘^๗

จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ต่อสู้ว่า ถูกบุคคลบางกลุ่มร่วมกับผู้เสียหายใส่ความ เพื่อริดเอาทรัพย์สินจาก จำเลย และจะทำลายชื่อเสียงของจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นนักเขียนการ์ตูนมีชื่อเสียง ส่วนข้อเคยต้องโทษ จำเลยที่ ๑ รับว่า จริงตามฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว พิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๖, ๒๗๘ แต่ให้ลงโทษตามบทหนัก มาตรา ๒๗๖ จำคุกจำเลยที่ ๑ ห้าปี และนำโทษที่รอไว้ในคดีอาญาแดงที่ ๒๓๘๘/๒๕๐๕ ของศาลแขวงธนบุรี มาบวกกับโทษคดีนี้ รวมเป็นโทษจำคุกห้าปี หนึ่งเดือน ส่วนจำเลยที่ ๒ ให้จำคุกสามปี คำขออนุญาตนี้ ให้ยกเสีย

จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ข้อเท็จจริง และอุทธรณ์ข้อกฎหมายว่า จำเลยที่ ๒ เป็นหญิง ไม่สามารถจะกระทำความผิดในข้อหาข่มขืนได้ จะเป็นได้ก็แต่เพียงผู้สนับสนุนเท่านั้น ที่ศาลชั้นต้นลงโทษจำเลยฐานตัวการด้วยนั้น ยังไม่ชอบ

^๑ ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๕๓) คือ แขวงปากคลองภาษีเจริญ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร

^๒ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๕๐

^๓ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๓๐

^๔ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๔๐

^๕ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖

^๖ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง แก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ และวรรคสอง แก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๓๒

^๗ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๘ วรรคแรก แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๓๒

ศาลอุทธรณ์พิจารณาแล้ว ไม่เชื่อว่าผู้เสียหายจะถูกจำเลยที่ ๑ กระทำชำเราจริง แต่อย่างไรก็ตาม แม้จะฟังคำผู้เสียหายว่าได้ถูกกระทำชำเราจริง ก็เชื่อว่าผู้เสียหายสมัครใจยินยอม พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์

โจทก์ฎีกา ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

ศาลฎีกาได้ตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ทางพิจารณา โจทก์นำสืบว่า เมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๐๖ เวลา ๑๗:๐๐ นาฬิกา นางสาวเพ็ชร ทิวาพัฒน์ ผู้เสียหาย มีอายุยี่สิบสามปี ได้ไปสมัครเป็นคนใช้ของจำเลย โดยจำเลยให้ค่าจ้างเดือนละสองร้อยบาท จำเลยได้จัดให้พักอยู่ในห้องติดกับครัว ผู้เสียหายเข้านอนเวลา ๒๑:๐๐ นาฬิกา นอนหลับได้ตื่นหนึ่ง รู้สึกปวดปัสสาวะ จึงลุกขึ้นจะไปถ่ายปัสสาวะ จำเลยที่ ๒ ได้ร้องเรียกให้ผู้เสียหายตักน้ำให้ ผู้เสียหายตักน้ำไปยื่นให้จำเลยที่ ๒ ที่บันได แล้วจำเลยที่ ๒ บอกให้ผู้เสียหายไปช่วยนวดให้จำเลยที่ ๑ ผู้เสียหายว่า นวดไม่เป็น ไม่เคยนวด จำเลยทั้งสองก็ว่า จะสอนให้ เวลานั้นตึกมากแล้ว ผู้เสียหายคิดว่า ไม่ควรจะขัดขืนนายจ้าง เกรงจะถูกตำหนิ จึงเดินตามจำเลยที่ ๒ ขึ้นไปยังห้องชั้นบน จำเลยที่ ๒ พาเข้าไปในห้องนอนซึ่งมีไฟฟ้าเปิดอยู่ และบอกให้ผู้เสียหายนั่งลงที่พื้นข้างเตียงนอน ขณะนั้น จำเลยที่ ๑ นอนอยู่บนเตียง สวมกางเกงขายาว ไม่ได้ใส่เสื้อ จำเลยที่ ๒ ไปนั่งบนเตียงทางปลายเท้า แล้วพูดกับผู้เสียหายว่า “หนู ๆ คุณผู้ชายเขาทำงานไม่มีกลางวันกลางคืน นวดให้เขาหน่อย” ผู้เสียหายถามว่า นวดที่ไหน จำเลยที่ ๒ บอกว่า นวดตามขา ผู้เสียหายจึงคุกเข่าอยู่ที่พื้น แล้วเอามือบีบนวดตามขาของจำเลยที่ ๑ สักกัณใจเต็ม ๆ จำเลยที่ ๑ พูดว่า ถ้าเมื่อยก็ขึ้นมาบนเตียง ผู้เสียหายรู้สึกเจ็บหัวเข่า จึงขึ้นไปนั่งบนเตียง โดยห้อยเท้าทั้งสองข้างลงมาข้างล่าง แล้วนวดขาจำเลยที่ ๑ อยู่อีกนานสักกัณใจเต็ม ๆ จำเลยที่ ๒ ก็มาจับมือผู้เสียหายไปวางบนบริเวณของลับของจำเลยที่ ๑ ผู้เสียหายชักมือออก จำเลยที่ ๒ ก็ดึงไปวางไว้ที่เดิม และกุมมือผู้เสียหายไว้ จำเลยที่ ๑ ก็พูดขึ้นว่า นายผู้หญิงเขาจะให้ทำอะไรก็ต้องตามใจเขา ผู้เสียหายว่า ไม่ทำละ จำเลยก็พูดว่า ไม่ทำ นายผู้หญิงเขาใจร้าย ขณะที่พูดนั้น จำเลยที่ ๒ ก็แกะลูกกระดุมกางเกงของจำเลยที่ ๑ ออก แล้วจับมือผู้เสียหายขยี้กับของลับของจำเลยที่ ๑ แล้วจำเลยที่ ๒ ลูกจากเตียงไปหยิบผ้าขาวมาคลุมลงบนมือผู้เสียหาย นานไม่ถึงอึดใจ ของลับของจำเลยที่ ๑ ก็แข็ง จำเลยที่ ๑ ก็ดึงเอาผ้าขาวม้อออก แล้วจำเลยที่ ๒ ได้ถอดกางเกงของจำเลยที่ ๑ ออก ผู้เสียหายชักมือออก ทำท่าจะลุกหนี จำเลยที่ ๒ เอามือจับไว้ แล้วจำเลยทั้งสองช่วยกันถอดเสื้อผ้าของผู้เสียหายออก ผู้เสียหายและจำเลยที่ ๑ จึงอยู่ในลักษณะเปลือย แล้วจำเลยที่ ๑ จับยึดตัวผู้เสียหายไว้ ส่วนจำเลยที่ ๒ ไปหยิบผ้ามาปูที่พื้นข้างเตียง และเอามอนมาวางหนึ่งไป เสร็จแล้ว จำเลยที่ ๑ ดึงผู้เสียหายลงจากเตียง บังคับให้นอนลงบนผ้าปู โดยผลักให้นอนหงายลงไป แล้วขึ้นนอนทับลำตัวผู้เสียหาย ๆ ดิ้น ๆ จำเลยที่ ๒ ก็เข้ามาจับต้นขาไว้ แล้วจำเลยที่ ๑ กระทำชำเราผู้เสียหายสักอึดใจหนึ่งก็สำเร็จความใคร่ จำเลยที่ ๑ พลิกลงนอนอยู่ข้าง ๆ และถอดผู้เสียหายไว้ แล้วจับมือผู้เสียหายไปรัดของลับจำเลยที่ ๑ ขึ้น ๆ ลง ๆ จนของลับจำเลยแข็งขึ้นมา จำเลยที่ ๑ ก็ขึ้นกระทำชำเราผู้เสียหายจนสำเร็จความใคร่อีก จำเลยที่ ๑

^๔ เป็นการเขียนอย่างโบราณ ส่วนการเขียนภาษาไทยที่ถูกต้องในปัจจุบันนั้น ถ้าเสียงซ้ำ แต่เป็นคำคนละชนิด จะไม่ใช่ไม้ยมก ข้อความข้างต้นที่ว่า “แล้วนอนทับลำตัวผู้เสียหาย ๆ ดิ้น” จึงควรเป็น “แล้วนอนทับลำตัวผู้เสียหาย ผู้เสียหายดิ้น”

กระทำได้จึงสำเร็จความใคร่ถึงห้าครั้ง ในครั้งที่ห้า ซึ่งเป็นครั้งสุดท้าย ผู้เสียหายไม่ยอมเอามือไปรัดของลับของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๒ ก็พูดว่า ทำให้เขาตี ๆ ซิ เขาบอกอย่างไรก็ต้องทำอย่างนั้น และจำเลยที่ ๑ พูดว่า นายผู้หญิงเขาชอบให้ทำต่อหน้า ทำลับหลังเขาไม่ชอบ แล้วจำเลยที่ ๒ ก็จับมือผู้เสียหายไปจับของลับของจำเลยที่ ๑ รูดขึ้นรูดลงอยู่ครึ่งอึดใจ ของลับก็แข็ง จำเลยที่ ๒ พูดว่า ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย ถ้าเขาทำแรง ๆ อย่ายาไปร้อง เดี่ยวชาวบ้านเขาได้ยิน แล้วจะขึ้นเงินเดือนให้ และถ้าร้องอะอะ จะเอาตำรวจมาจับเข้าตะราง เมื่อจำเลยที่ ๑ กระทำซ้ำเราเสร็จครั้งที่ห้าแล้ว จำเลยที่ ๑ ก็ลงมานอนข้าง ๆ ผู้เสียหาย ๆ จะลุกขึ้น^๙ จำเลยที่ ๒ ก็เข้ามาจับแขนกด และบอกให้ออมของลับของจำเลยที่ ๑ ผู้เสียหายว่า ไม่ยอม จำเลยที่ ๒ ก็ดึงตัวเลื่อนลงมาให้ปากของผู้เสียหายได้ระดับกับของลับของจำเลยที่ ๑ แล้วจำเลยที่ ๒ จับของลับจำเลยที่ ๑ เอามายัดใส่ปากผู้เสียหาย และพูดว่า อมเข้า จำเลยที่ ๑ ก็ว่า เขาบอกอย่างไร ก็ต้องทำอย่างนั้น ผู้เสียหายไม่ยอม จำเลยที่ ๒ ก็บีบสองข้างปากและคอผู้เสียหาย ๆ ต้องอ้าปากอมเข้าไป^{๑๐} แล้วจำเลยที่ ๒ พูดว่า คุณกินน้ำเสียซิ น้ำเขาออกหรือเปล่า ผู้เสียหายไม่พูด จำเลยที่ ๑ พูดว่า คุณผู้หญิงเขาพูดให้ทำ ก็ทำซิ นายผู้หญิงเขาใจร้าย เดี่ยวเขาฆ่าเธอนะ ผู้เสียหายก็ไม่พูด และได้คายออก แล้วจำเลยที่ ๒ ก็บอกให้ผู้เสียหายลงไปข้างล่าง พร้อมกับส่งผ้าถูและเสื้อผ้าของผู้เสียหายให้ และกำชับว่า อย่าเดินแรง เดี่ยวเด็กตื่นขึ้นมา^{๑๑} ผู้เสียหายนุ่งผ้าใส่เสื้อเสร็จ ก็ลงไปข้างล่าง แล้วหนีออกจากบ้านไปที่บ้านนางสาวพยอม^{๑๒} เล่าเรื่องให้นางสาวรงค์^{๑๓} ญาติ ซึ่งเป็นคนใช้อยู่ที่นั่น ฟัง แล้วนางสาวรงค์และนางสาวพยอมได้พาผู้เสียหายไปแจ้งที่ป้อมตำรวจประตูน้ำภาษีเจริญ ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ ๔:๐๐ นาฬิกา พอสว่าง ตำรวจก็ให้ผู้เสียหายพาไปที่บ้านจำเลย ตำรวจแจ้งข้อหาให้จำเลยทราบ แล้วจับจำเลยทั้งสองไปที่สถานีตำรวจบางยี่เรือ พนักงานสอบสวนได้ส่งตัวผู้เสียหายไปให้แพทย์ที่โรงพยาบาลตำรวจตรวจของลับและช่องคลอดในเช้าวันนั้น เสร็จแล้ว ได้พาผู้เสียหายไปตรวจที่บ้านจำเลย ยึดผ้าปูที่นอน และได้เอาผ้าถูที่ผู้เสียหายนุ่งกับเสื้อชั้นในที่สวมใส่นั้นไปตรวจด้วย ผลของการตรวจ ปรากฏว่า ผ้าปูที่นอนมีคราบโลหิตรอยใหญ่ เป็นโลหิตหมูโอ (O) ส่วนคราบเล็ก ๆ เป็นโลหิตหมูบี (B) โลหิตหมูโอเป็นโลหิตของจำเลยที่ ๑ ส่วนโลหิตหมูบีเป็นของผู้เสียหาย ผ้าถูของผู้เสียหาย ตรวจพบน้ำอสุจติดอยู่ทั้งด้านในและด้านนอกของผ้าถึง ส่วนการตรวจร่างกายของผู้เสียหายนั้น ตรวจพบว่า

๑. อวัยวะสืบพันธุ์ภายนอก มีขนและคราบโลหิตติดอยู่
๒. ปากช่องคลอด มีแผลปริใหม่ ๆ หนึ่งแผล และมีโลหิตซึมออกจากแผล

^๙ เป็นการเขียนอย่างโบราณ ส่วนการเขียนภาษาไทยที่ถูกต้องในปัจจุบันนั้น ถ้าเสียงซ้ำ แต่เป็นคำคนละชนิด จะไม่ใช้ไม้ยมก ข้อความข้างต้นที่ว่า “จำเลยที่ ๑ ก็ลงมานอนข้าง ๆ ผู้เสียหาย ๆ จะลุกขึ้น” จึงควรเป็น “จำเลยที่ ๑ ก็ลงมานอนข้าง ๆ ผู้เสียหาย ผู้เสียหายจะลุกขึ้น”

^{๑๐} เป็นการเขียนอย่างโบราณ ส่วนการเขียนภาษาไทยที่ถูกต้องในปัจจุบันนั้น ถ้าเสียงซ้ำ แต่เป็นคำคนละชนิด จะไม่ใช้ไม้ยมก ข้อความข้างต้นที่ว่า “จำเลยที่ ๒ ก็บีบสองข้างปากและคอผู้เสียหาย ๆ ต้องอ้าปากอมเข้าไป” จึงควรเป็น “จำเลยที่ ๒ ก็บีบสองข้างปากและคอผู้เสียหาย ผู้เสียหายต้องอ้าปากอมเข้าไป”

^{๑๑} ชื่อสกุลไม่ปรากฏในคำพิพากษา

^{๑๒} ชื่อสกุลไม่ปรากฏในคำพิพากษา

๓. เยื่อพรหมจารีไม่มี
๔. ช่องคลอดขนาดปกติมีโลหิตเล็กน้อย
๕. ปากมดลูก มีขนาดเล็ก มีโลหิตประจำเดือนซึมออก ตรวจไม่พบเชื้ออสุจิและเชื้อหนองใน

ฝ่ายจำเลยสืบว่า คืบเกิดเหตุ เวลา ๒๐:๐๐ นาฬิกา จำเลยที่ ๒ ให้ผู้เสียหายตักน้ำขึ้นมา เพื่อใช้ล้าง ฟูกั้นเขียนการ์ตูน และให้ทำความสะอาดโต๊ะทำงาน ขณะนั้น จำเลยที่ ๑ มีอาการจุก จำเลยที่ ๒ ได้กอดท้องให้อยู่บนเตียง แล้วจำเลยที่ ๒ วานให้ผู้เสียหายช่วยกอดท้องจำเลยที่ ๑ ด้วยเท่านั้น แล้วนั่งสอบถามประวัติของผู้เสียหายจน ๒๑:๐๐ นาฬิกา แล้วให้ลงไปข้างล่าง ผู้เสียหายขอเบิกเงินล่วงหน้าหนึ่งเดือน จำเลยที่ ๒ ไม่ให้ เพราะเกรงจะหนีก่อนครบเดือน ผู้เสียหายไม่พอใจ เดินลงไป เข้าห้องปิดประตู แล้วไม่ได้ขึ้นมาอีก จนสว่าง ๖:๐๐ นาฬิกา มีตำรวจมาบอกว่า สารวัตรให้เชิญไปโรงพัก โดยผู้เสียหายไปแจ้งว่า ถูกจำเลยข่มขืนชำเรา คดีนี้จำเลยเข้าใจว่า ถูกผู้เสียหายกลั่นแกล้ง เพื่อต้องการเงินหรือให้จำเลยเสียชื่อเสียง แต่ใครจะเป็นผู้หนุนหลังจำเลยไม่ทราบ

ศาลฎีกาได้พิเคราะห์พยานหลักฐานทั้งสองฝ่ายโดยตลอดแล้ว เชื่อว่า ผู้เสียหายถูกจำเลยที่ ๑ กระทำชำเราจริง เพราะนอกจากคำของผู้เสียหายแล้ว ยังมีคำของพันตำรวจโทภรณ์กิจ มุทิราภรณ์ แพทย์ผู้ทำการตรวจร่างกายของผู้เสียหาย เบิกความประกอบรายงานตรวจตามเอกสารหมายเลข จ. ๑ ว่า บาดแผลในรายการที่ ๒ เป็นบาดแผลซึ่งเกิดจากของใหญ่กว่าช่องคลอดเล็กน้อยผ่านเข้าไป เช่น อวัยวะสืบพันธุ์ของชายในระยะแข็งตัวเต็มที่ที่มุดำเข้าไป และเป็นแผลเกิดขึ้นใหม่ ๆ ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงที่ล่วงมา

ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยต่อไป มีว่า ผู้เสียหายสมัครใจยินยอมให้จำเลยที่ ๑ กระทำชำเราหรือเปล่า ศาลฎีกาได้พิจารณาแล้ว จำเลยทั้งสองนำสืบปฏิเสธว่า ไม่ได้กระทำชำเราผู้เสียหายแต่ประการใด การที่ผู้เสียหายไปแจ้งความกล่าวหาจำเลยทั้งสองนี้ จำเลยเข้าใจว่าถูกผู้เสียหายกลั่นแกล้ง เพื่อต้องการเงินหรือทำให้จำเลยเสียชื่อเสียง ใครจะเป็นผู้หนุนหลังอยู่ จำเลยไม่ทราบ แต่ในทางพิจารณา ไม่ปรากฏว่าผู้เสียหายได้เรียกร้องเอาเงินจากจำเลย ถ้ารูปคดีเป็นดังจำเลยต่อสู้ ในระหว่างดำเนินคดี ผู้เสียหายก็น่าจะหาทางเรียกร้องเอาเงินจากจำเลยเป็นแน่ ผู้เสียหายเข้าไปเป็นคนใช้ของจำเลยยังไม่ทันข้ามคืนก็เกิดเหตุ และได้ไปแจ้งความในตอนเช้ามีदनเอง พนักงานสอบสวนก็ได้จดคำให้การในวันนั้นไว้โดยละเอียด ไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่า ผู้เสียหายจะกลั่นสร้างเรื่องขึ้นเอง เพราะพฤติการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เสียหายให้การถึงนั้น ถ้าไม่เป็นความจริงแล้ว ผู้เสียหายจะให้การถึงได้อย่างไร ที่จำเลยสืบว่า ผู้เสียหายคงโกรธจำเลยที่ ๒ ที่ไม่ยอมจ่ายค่าจ้างล่วงหน้าให้ จึงกลั่นใส่ความนั้น ถ้าเป็นจริงดังนั้น ทำไมผู้เสียหายไม่กล่าวหาแต่เพียงจำเลยคนเดียว อนึ่ง เพียงแต่จำเลยไม่ยอมจ่ายค่าจ้างล่วงหน้าเท่านั้น ศาลฎีกาเห็นว่า สาเหตุเพียงเท่านั้น ไม่น่าเชื่อว่าผู้เสียหายจะกล่าวหาจำเลยทั้งสองดังโจทก์ฟ้อง

ตามพฤติการณ์ต่าง ๆ ที่จำเลยทั้งสองได้กระทำแก่ผู้เสียหาย เริ่มต้นแต่เรียกผู้เสียหายขึ้นไปนอนแล้วให้จับของลับรูปตลับขึ้น ๆ ลง ๆ แล้วจำเลยที่ ๒ ช่วยกอดขาผู้เสียหายให้จำเลยที่ ๑ ทำชำเราผู้เสียหายนั้น ศาลฎีกา

เห็นว่า เป็นการใช้กำลังประทุษร้าย โดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ การกระทำของจำเลยจึงเป็น ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๖

ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยต่อไป มีว่า หญิงจะเป็นตัวการร่วมในการข่มขืนกระทำชำเราได้หรือไม่ ศาลฎีกา โดยมติที่ประชุมใหญ่ เห็นว่า ความผิดในเรื่องข่มขืนกระทำชำเรา เป็นความผิดที่ร่วมกันกระทำผิดได้ โดยผู้ร่วมกระทำผิดมิต้องเป็นผู้ลงมือกระทำชำเราด้วยทุกคน เพียงแต่คนใดคนหนึ่งกระทำชำเรา ผู้ที่ร่วมกระทำผิด ทุกคนก็มีความผิดฐานเป็นตัวการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ แล้ว และตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๖ ก็หาได้บัญญัติให้ลงโทษแต่เฉพาะชายเท่านั้น ในบทกฎหมายมาตรานี้ บัญญัติแต่เพียงว่า “ผู้ใดกระทำผิด ฯลฯ” เท่านั้น ฉะนั้น แม้จำเลยที่ ๒ จะเป็นหญิง เมื่อได้สมคบกับจำเลยที่ ๑ ร่วมกันกระทำผิด ศาลก็ลงโทษจำเลย ฐานเป็นตัวการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ ได้

ที่ศาลอุทธรณ์หยิบยกปัญหาต่าง ๆ ขึ้นวินิจฉัยโดยยืดยาว สรุปแล้วไม่เชื่อคำของผู้เสียหายนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาโจทก์ฟังขึ้น

พิพากษากลับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๖, ๒๗๘ แต่ให้ลงโทษตามมาตรา ๒๗๖ ซึ่งเป็นบทหนักตามมาตรา ๘๐ ให้จำคุกจำเลยที่ ๑ มีกำหนดสามปี และเอาโทษที่รอไว้ในคดีอาญาเลขแดงที่ ๒๓๘๘/๒๕๐๕ ของศาลแขวงธนบุรีมาบวกกับโทษในคดีนี้ รวมเป็นโทษสามปี หนึ่งเดือน ส่วนจำเลยที่ ๒ ให้จำคุกสองปี

ศรี มลิลลา

ยง เหลืองรังสี

สุทิน เกษคุปต์

